

”Så vi kan fastholde håbet”

ÅRSBERETNING på Den Evangelisk-Lutherske Frikirke kirkemøde søndag d. 5. maj 2013 i Gratakirken. Pastor Leif G. Jensen, formand.

Årets bibelord: ”Alt, hvad der tidligere er skrevet, er jo skrevet, for at vi skal lære af det, så vi med udholdenhed og med den trøst, som Skrifterne giver os, kan fastholde håbet!” Romerbrevet 15,4.

Året i tal

 <p>Årsmøde 14.-15. juli 12 sommerlejr</p> <p>14.-19. juli 12: ”Ordet om Korset – hold fast ved det og giv det videre.”</p>	 <p>Årsmøde 5. maj 13 Sommerlejr 20.-25. juli 2013</p> <p>”... så vi kan bevare håbet.”</p>					
	Kbh	Løsning	Århus	Husgudstj	Lejre	I alt
Medlemmer	28	9	50	(3)	ca.50	87
Ven/kontkt	32	17	40	3	ca.10	92
Andre	30		30	3	ca.10	73
I alt	90	26	120	6	ca.10	252
Dåb	0	0	0			0
Konfirmat.	1	0	0			1
Optagelse	0	0	2			2
Bryllup	0	0	0			0
Begravelse	0	0	1			1

* Bilag til årsmøde-deltagerne: Medlems- og kontaktliste + kalender

Årets begivenheder

Søndage og helligdage: Gudstjeneste i menighederne

På hverdage: Bibelkredse, bibelstudieaftener, menighedsmøder, ungdomsmøder og udvalgs møder.

Årsmøde 14.-15. juli 2012 i Gratakirken, Århus.

Hovedbestyrelsesmøder 24. nov. 2012 i København og 23. marts 2013 i Århus.

Forfatningsudvalget afsluttede revisionsarbejdet i februar 2013. HB indstillede forslaget til vedtagelse på årsmødet 5. maj 2013

Konfirmation 14. april 2013 i Martinskirken, Markus Bay Jensen.

Begravelse 30. april 2013 fra Svendborg Begravelseskapel på Svendborg Kirkegård. Marie Jensen.

Medlemsoptagelse 30. september 2012 og 23. marts 2013 i Gratakirken. Allan Juul Nielsen og Svend-Erik Haahr.

Besøg fra søsterkirker: 14.-19. juli 2012. Pastor Mark Jasa, LCMS, LA, USA, Seminar og prædiken på sommerlejr. 14.-19. juli 2012 og 9.-11. nov. 2012. Pastor Genivaldo Agner, ELCP, Lissabon, Portugal, Undervisning og prædiken på sommerlejr og i Århus menighed.

Besøg af andre præster: 3. december 2012 i Gratakirken. Pastor Carsten Kristensen Harboøre. Foredrag om ”Korsets Theologi”.

Besøg i søsterkirker: 22.-26. september 2012. Pastor Leif G. Jensen besøger pastor Tinglund og søstermenigheder i Emblem og Greybull, Wyoming.

Deltagelse i konferencer: 15.-21. september 2012. Pastor Leif G. Jensen i International Luthersk Råds møde i Niagara Falls Canada.

Menigheder og organisation

Menigheder:

Martinskirken, Martinsvej 4, 1926 Frederiksberg. Menighedsråd: Mogens Rasmussen, Bent Nielsen. Kasserer Lisa Bøgely. Revisorer Poul Bøgely og Lars Gregersen. Organist Tanja Michael. Kirketjener Lars Gregersen. Sekretær Birgitte Bay Jensen. Børnemedarbejder Tanja Michael.

Løsning evangelisk-lutherske Frikirke, Vinkelvej 8, 8723 Løsning. Menighedsråd: Jan Strand og Orla Andersen og præsten. Kasserer Lilian Andersen. Kirketjener Orla Andersen. Sekretær Jan Strand.

Gratakirken, Skejbygårdsvej 23-25, 8240 Risskov. Menighedsråd: Anders Henriksen, Klaus Kristensen, Jens Bendix Jensen og præsten. Kasserer Inger Nex. Radio-mission: Carsten Nielsen, Lea Henriksen, Bjarne Jensen, Kari Jensen og Hans Henriksen. Kirketjener Hans Henriksen. Sekretær Silke Henriksen. Organister: Jens Bendix Jensen, Judith Lund Larsen og Sigmund Hjorthaug. Børnemedarbejdere: Birgit Lund Nielsen, Line O Kristensen.

Kirkeråd: Anders Henriksen, Århus. Jan Evan Strand, Løsning. Bent Nielsen, København. Pastor Sigmund Hjorthaug, Aarhus. Pastor Leif G. Jensen, Aarhus. Sekretær Karin Hjorthaug.

Hovedkasserer: Rolf Michael, Frederiksberg.

Budgetudvalg: Poul Bøgely, Klaus O. Kristensen og Rolf Michael.

Forfatningsudvalg: Bent Nielsen, Hans K. Henriksen, Leif G. Jensen.

Lejrudvalg: Martins menighed ved Bent og Inge Nielsen, Thea Jensen, Esther Bay Jensen og Tobias Jensen

Præster: Sigmund Hjorthaug, Solvejen 7, 8250 Egå. Leif G. Jensen, Skejbygårdsvej 25, 8240 Risskov.

Søsterkirker: Evangelisk Luthersk Kirke i Portugal, Evangelisk Luthersk Kirke i England, Evangelisk-luthersk Synode i Frankrig, Evangelisk Luthersk Kirke i Belgien, Evangelisk Luthersk Bekendelseskirke i Sverige/Norge, Den lutherske Kirke Missiorisynoden i USA, Evangelisk Luthersk Kirke i Brasilien m.fl. Desuden Den Selvstændige Evangelisk-Lutherske Kirke i Tyskland (inaktivt pga. bekendelses-status).

Konferencer: Den Evangelisk-Lutherske Frikirke er medlem af Europæisk Luthersk Konference (seneste møde maj 2012 i Mulhouse, Frankrig; næste møde juni 2014 i Tyskland) og associeret medlem af Internationalt Luthersk Råd (ILC) (seneste møde i Niagara Falls, Canada, september 2012; næste møde september 2015 i Chile eller Argentina).

BERETNING FRA ÅRET – med håb til Øjeblikket, Dagen, Fremtiden og Evigheden:

I Faderens og Sønnens og Helligåndens navn. Amen.

ÅRET BEGYNDTE, da årsmødet i juli 2012 fortsatte som sommerlejr. Og det blev nogle gode dage. Mange hjalp til. Men det er jo sådan med tjenesten, at den bliver tom, hvis der ikke er nogen at gøre det for. Derfor er deltagerne altid de vigtigste. Vi var 81. Kissa og Busser Strand byggede sammen med børnene ”Den flyvende børnebåd Hope”, som de tog os alle med i. To præster fløj til os fra udlandet. Vi glædede os over Mark Jasas seminarer, Genivaldo Agners bibeltimer om kærligheden, som udholder alt, og pastor Sigmund Hjorthaug’s gennemgang af Esajas 53. Vi så den korsfæstede i evangeliet. Og vi mærkede, at vi er nødt til at holde os til ham, fordi han er vores Frelser. Prædikenen om den samaritanske kvinde sidder nok også stadig i mange af os. Stillede Jesus virkelig ingen betingelser, før han gav kvinden det levende vand? Nej, ingen. Evangeliet var gratis, så vi undrede os. Og vi mærkede friheden.

Hvordan gik det os så efter sommerlejren? Jeg taler på manges vegne, når jeg siger, at vi gennem sådan et årsmøde og sommerlejr med gæstepræster fra søsterkirker følte, at vi fik meget mere, end det ellers er muligt at få på 5 dage. De 5 dage fyldte 5 søndage, 5 uger, ja, måske endda 10. – Hvordan ville vi da ikke have det, hvis vi bad en af de to om at være hos os i en eller i halvanden måned? Det er jo en mulighed. Rejsen koster en halv månedsløn eller mindre. Det løfter og hjælper både præster og det enkelte medlem, og styrker medlemmernes fællesskab og håb.

Men også præster kan komme i nød og råbe og hjælp. Det fortalte Genivaldo Agner om, da han omkring nytår besluttede at forlade menighederne i Portugal og tage imod et kald til igen at være præst i Brasilien fra foråret 2013. Hvad gør de nu i vores søsterkirke i Portugal? De følges med kirken i England. Det mærkede vi, da der fra de to kirker kom en indbydelse til international luthersk ungdomslejr (ILYR). De vil gerne støtte unge i vor kirke. De viser os, at vi også betyder noget for dem. – På samme måde kæmper også Mark Jasa troens kampe i LA. Og da jeg besøgte pastor Tinglund og hans familie i Wyoming, kom jeg til en menighed, som glædede sig med og over deres nye præst. Men baggrunden var vanskelig. Menigheden i Emblem havde mistet en del medlemmer over en årrække, fordi folk var rejst fra land til by. Søndagsskolen var halveret. Og den forrige præst havde været syg. Deres nye præst, vores Jais Tinglund, havde også haft noget at kæmpe med i S.Dakota. Det blev tydeligt for mig, at de – ligesom vi – må ustandseligt må leve af troen på Guds barmhjertighed og hjælp og finde håbet hos Jesus Kristus.

I sendte mig september 2012 til Internationalt Luthersk Råds møde i Canada, hvor kirkeledere fra bekendende Lutherske Kirker i 34 lande var sammen.

Tema: *Hvad siger Skrifterne ind i den krise, som bekendende lutherske kristne møder i dag?* Her fordybede deltagerne sig i fire af Jesu lignelser. Og der blev sat fokus på, 1) hvordan man forkynder evangeliet i dag, 2) hvordan vi svarer på spørgsmål om homoseksualitet i kirken, 3) hvordan vi forholder os til ordination af kvinder til præsteembedet og 4) hvordan vi lever med Guds ord.

Jeg mødte bl.a. LCMS’s formand og fik fornyet håb på, at Gud leder denne store søsterkirke, ligesom han leder sine små kirker.

I mødet med disse bekendende lutherske kirker blev det tydeligt, at det hverken er en styrke at være et stort kirkesamfund, eller en svaghed at være et lille kirkesamfund. Både den enkelte kristnes styrke og hele kirkens styrke er udelukkende, at Herren elsker os og redder os fra vore synder. Derfor skal vi holde fast ved Guds ord og de frelsende sakramenter og forkynder evangeliet til alle.

Sådan fornyer Gud vort håb og giver os nye kræfter, uanset om vi er mange eller få, unge eller gamle. Menighedens fremtid og håb er ikke menighedens ældre, hvor meget erfaring de end har. For de har også mange synder. Heller ikke de unge er kirkens håb. For er det ikke David, der siger: *”Tilgiv mig mine ungdoms synder!”* (Sl 25). Så mærker vi, at uanset, hvor vi kigger hen, så finder vi ikke håbet i nogen gruppe, noget antal eller hos noget menneske. Alene hos Gud får vi håb, fordi vores synder er tilgivet (1 Joh 2,12). Vi håber på hans Ord. Det kristne håb stammer ikke fra de planer, vi selv lægger. Vi designer ikke vores egen fremtid. Ofte går det jo galt, når vi planlægger selv. Vi kan planlægge helt forkert – nemlig i selvished og i ulydighed. Det kristne håb er designet af Gud og stammer fra ham. Han siger jo: *”Jeg ved, hvilke planer, jeg har lagt for jer, planer om lykke, ikke om ulykke, om at give jer en fremtid og et håb”* (Jer 29,11).

Jeg vil gerne tage jer med gennem nogle af årets begivenheder, hvor håbet blev levende på en særlig måde: Vores egen dåb – og Erasmins. Gudstjenesterne om søndagen – vores hvile- og helligdag. Konfirmation, bryllup og medlemsoptagelser. Og begravelse.

For her gav og giver Gud os

- a) håb i nuet,
- b) håb til hverdagen,
- c) håb for fremtiden og
- d) håb for evigheden.

a) HÅBET I DETTE ØJEBLIK

Det kristne håb handler ikke kun om evigheden, men også om nuet, om dette øjeblik. For vi kender til angst. Hvem er jeg? Og hvad er jeg? Når vi har det sådan, tænker vi ikke på den fjerne fremtid, men på dette øjeblik. Hvordan holder jeg det ud? Hvordan får jeg håb, så jeg kan leve lige nu.

Da kan jeg tage fat i dét, Skrifterne fortæller, at alle kristne har fælles, nemlig dåben. Lige i dette svære øjeblik er jeg døbt. Derfor ved jeg i hvert fald dette ene, at jeg tilhører Jesus Kristus. I dette øjeblik og i alle andre øjeblikke. Det, han lovede mig og gjorde for mig i dåbens øjeblik, det gælder i dette øjeblik. Jeg er hans. Jeg er Guds barn. For jeg er døbt i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn. Amen! Jeg blev tegnet med korset for ansigt og bryst.

Alligevel kan vi blive bange helt ind i vort inderste jeg. Vi kan stille spørgsmålet: Er jeg overhovedet en kristen, hvis jeg føler mig ensom og er ramt af skam og skyld? Hvad nytter det så at være døbt? - Jo, det nytter at være døbt, fordi Gud i dåben har gjort mig til sin med skyld og skam, ensomhed og angst. Renset og genfødt. Hans barn. Fordi han har sluttet pagt med mig i dåben.

Nogle vil sige, at det ikke lyder særligt fromt. "For det er jo bare noget, der blev gjort med dig engang. Var det ikke vigtigere at spørge efter, om du virkelig også personligt er en kristen? Har du troen i dit hjerte? Føler du det?" Men da vil jeg svare: "Du har ret. Det lyder ikke fromt. Det lyder overfladisk. Alligevel er dåben min store trøst. For jeg kan på ingen måde tro på mig selv i dette øjeblik. Kun på Gud. Det, Gud har lovet mig, da jeg blev døbt, er tusind gange vigtigere end noget af det, jeg har lovet ham og har gjort for andre." - "Men kan du da ikke blive usikker på Gud?" "Jo. Usikker bliver jeg, hvis Gud er tavs, eller hvis jeg undlader at høre hans ord. Men når jeg hører og mærker hans stemme, da bliver jeg sikker."

Det er anderledes imellem os mennesker: Det vi gør og siger til hinanden, kan gøre os usikre og kede af det. Og det vi undlader at gøre mod hinanden, kan også ryste vores indbyrdes tillid til hinanden. Men alt, hvad Jesus gjorde i evangelierne var godt. Det gjorde godt langt ind i menneskers liv. Og det er godt i dette øjeblik. Og godt for altid. Derfor har jeg håb i dette øjeblik. For jeg tilhører ham ved dåben og troen.

DET ER ET AF DE AFGØRENDE KENDETEGN I DEN KIRKE, SOM HOLDER ÅRSMØDE. Vi en kirke af døbte mennesker. Og vi bekender dåbspagten hver søndag i gudstjenesten og synger: "Lad verden ej med al sin magt os rokke fra vor dåbes pagt." Derfor ser vi også frem til, at Annie Lund Nielsen inden længe bærer sin lille pige til dåben i Gratiakirken, så Gud her kan slutte pagt med hende.

Sådan gav Gud os håb i nuet. Og sådan får vi også frem over håb til hvert øjeblik.

b) HÅB FOR DAGEN I DAG

Nu melder spørgsmålet sig: Hvordan får vi håb en hel dag ad gangen? Når vi står op om morgenen, kan dagen jo opleves som en trussel eller som en mulighed. Hvis den er en trussel, bliver den tung at komme igennem. Så er det bedre, hvis vi ser den som "mulighedernes dag". Og dog. For da afhænger dagen jo af vores indsats. Det er os, der skal gøre dagen til en god dag. Derfor ville det være endnu bedre, hvis vi kan se hver eneste dag som en "gave-dag" og en "nåde-dag".

Her er det en hjælp at se på den ugedag, Gud har givet os som "hvile- og helligdag". Den dag skal vi nemlig ikke præstere noget (med mindre vi da har afskaffet den i praksis). Hvor har vi dog brug for sådan en dag, hvor det er Gud, der præsterer, og os, der tager imod. Når kirkeklokken kalder om søndagen i Martinskirken, og når der bedes indgangsbøn både der, i Gratiakirken, i Løsning Frikirke og ved husgudstjenester, kommer Herren til os. Jeg glæder mig hver søndag som præst til at sige til jer: "Herren være med jer!" Og I svarer søndag efter søndag: "Og med din ånd!" Da giver det mening gå i kirke. Og vi fortsætter gudstjenesten med at læse og lytte til Gamle- og Nye Testamente. Og vi, som er præster, går på prædikestolen med et budskab fyldt med håb fra Gud til jer. Og vi går til nadver og modtager Jesu legeme og blod. Vi kommer alle tæt på Kristus sådan en hviledag. Her er håb.

I menigheden i Århus har vi nu i to år haft et kristent par fra New Zealand, som ALTID holder fri på hviledagen, og går i kirke. Det smitter af på menigheden. Sådan vil søndagen også sætte sit aftryk på alle arbejdsdage og fortælle os, at Gud både er vores Skaber og Frelser, som holder os oppe og velsigner os med sin nåde.

Det var og er en gave, når præster og andre medarbejdere bruger tid på at servere Ordet, sådan som vi behøver det. Ligesom mange går op i madlavning og skaber madglæde og begejstring og fællesskab, sådan må vi også i kirken arbejde med råvarerne for at servere dem, så der bliver evangelieglæde, og så flere får et ønske om at blive præster, ledere og tjenere i menigheden. - Jeg vil også nævne besøg og andagt hos de ældre, som ikke kunne komme i kirke. Det var noget særligt at møde dem og mærke deres afhængighed af Guds ord og ønske om at få Jesu legeme og blod med tilgivelse, salmesang og bøn.

Tak for opmuntring til jeres præster, så de kan gøre deres arbejde med glæde. Tak for samtaler både i kirken og i hjemmene. Vi var sammen i sygdom, i smerte og i anfægtelse. Igen og igen blev det bevidnet, at vores håb er Jesus, og hvad han har gjort for os.

SELV OM DET IKKE SER UD AF NOGET SÆRLIGT, ER DET VIGTIGSTE, VI KAN GØRE FOR HINANDEN, AT LYTTE SAMMEN TIL GUDS ORD OG FINDE HVILE, TILGIVELSE OG NÅDE I EVANGELIET. **Da sker jo netop det, Jesus taler om i Bjergprædikenen: "Søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift."** Sådan får vi hjælp til at klare hverdagen uden at bekymre os alt for meget for dagen i morgen. Og da kan vi slide i det i familie, menighed og i samfundet – med håb.

c) HÅB PÅ DET LANGE SIGT

Vi kan jo bekymre os for det nyfødte barn, for konfirmanden, for dem, der skal giftes. I unge kender det, I, som er nygifte, ved om det. Og forældre og ældre ved, hvor vigtigt det er at have håb for fremtiden. Vi har brug for håb, når vi tager en uddannelse, mister vort arbejde og skal omstille os, og når vi bosætter os et nyt sted. Der er jo så mange store spørgsmål ang. kærester, familie, helbred, sygdom, invaliditet, alderdom. Vi kan planlægge. Men vi kan jo ikke afgøre det på forhånd. Da er det en gave fra Gud, at han viser os, at det ikke er os, der skal designe og skabe vores liv. Det er ham, der gør det.

Da vi havde konfirmation i Martinskirken, hvilede det hele for Markus og hans forældre – og for mig som præst - på at han var døbt, og at Gud er hans far og vil blive ved at være det. Derfor var den 14. april 2013 en glædelig dag for både Markus, hans familie og for menigheden. Vi mærkede, hvordan Gud har ført Markus og givet ham både tro og indsigt i troens verden, så han stoler på Gud som sin kære far. Og Guds har sine gode planer, også når Markus flytter hjemmefra og skal på Efterskole. Til lykke Birgitte og Ulrik. I har været og er til velsignelse for ham. Og han for jer!

Og her vil vi også sige et velkomstord til to nye medlemmer i Gratia menighed, Allan Juul Nielsen og Svend-Erik Haahr. Midt i livet kom de til os. To stærke mænd i fyrrerne. Hvad fik dem til at opsøge en lille menighed og kirke som den, vi kalder vores? - For Allan var det, fordi han lede efter en kirke, der tager Guds ord alvorligt og ikke bøjer Guds bud efter folkestemningen. Og for Svend-Erik gik det i samme retning. Ikke fordi nogen af dem mener, at vi kan holde Guds bud. Men hvis kirken forlader Guds ord, Guds vilje med os i livet og også fornægter Frelsens budskab ved at omtolke det, da er kirken jo ikke længere, hvad den skulle være. Da er den blevet Guds fjende og ikke Guds hus og det hjem, hvor Guds ord forkyndes. - Det har været en glæde og en gave, at Allan Juul Nielsen og Svend-Erik Haahr kom til os. En gave og en opgave. Vi skal sørge for dem med kærlighed og Guds ord. Og de skal sørge for deres søstre og brødre i menigheden. Vi har fra først af mærket, at Gud her giver os tjenere, som vil bære med. Husk: Det er ikke menneskene her, som er jeres håb, men Kristus. Derfor hører vi sammen.

Og når Silke Henriksen og Mads Christiansen bliver gift 18. maj her i kirken, bliver de spurgt, om de vil elske og ære hinanden i medgang og modgang alt efter den lykke Gud, den Almægtige, vil tilskikke dem. Gud designer og realiserer.

SOM KRISTNE OG SOM KRISTEN KIRKE SKAL VI IKKE UDFORME VORT LIV EFTER VORE EGNE FORESTILLINGER OG ØNSKER, MEN LÆRE GUDS VILJE AT KENDE OG TAGE IMOD HANS TILGIVELSE OG KÆRLIGHED.

Da lykkes livet både i småt og stort. Og når der kommer trængsel og modgang, er Gud os nær. Vores far ved, hvad vi trænger til. Derfor vær ikke bekymrede for dagen i morgen (Matt 6). Men "Kast alle jeres bekymringer på ham. Han har omsorg for jer" (1 Pet 5,7).

d) HÅB FOR EVIGHEDEN

På årsmødet tænker vi også på Marie Jensens begravelse, som nogle af os deltog i 30. april i Svendborg. Hun var syg i en længere periode. Gennem hele livet kendte hun til svaghed, selv om hun for andre at se var et stærkt menneske med overskud til at vise omsorg og tage sig af de svage. Men nu bukkede hun under og døde. - Hvad skal vi da håbe på? Hendes mand, Bendix, er blevet alene.

Man kan forsøge at forstå døden som noget andet, end den er. F.eks. påstå, at døden er en "naturlig" del af livet. Men da kommer Skriften og ødelægger vore tolkninger. Og Skriften bekræfter frygten, at der virkelig er noget galt. Som Johannes Døber sagde St. Bededag: *"Hvem har bildt jer ind, at I kan flygte fra den kommende vrede?" (Matt 3)*. Der kommer en dom. Når vi ser os selv i det lys, da er vi i nærheden af at forstå, hvad det vil sige at leve uden håb og uden Gud i verden.

Men Marie vandt. Hendes mand og børn og svigerdatter var hos hende de sidste dage og sang *"Vær du mig nær"*, *"Aldrig er jeg uden våde"* og *"Aleneste Gud i Himmerig."* Hun havde forinden valgt de bedste salmer, man kan tænke sig til en begravelse nævnte det ord fra Salme 68,20, som står i hendes og Bendix' vielsesring: *"Gud er en Gud til frelse for os. Fra dag til dag bærer han vore byrder."* Ved graven lød det: *"Lovet være Gud, vor Herres Jesu Kristi fader, som har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde!"* og: *"...men af jord skal du igen opstå."* Det er ikke kun noget, vi ønsker. Gud, vor Frelser, har lovet os det. Sådan kommer håbet til os. Det evige håb. Marie holdt håbet ved lige ved at holde sig til Guds ord og Sakramenter. Det håb er også vores. Derfor lever vi med håb.

VI, SOM HAR FÅET DETTE HÅB, SKAL BÆRE DET MED OS I MENIGHEDEN OG PÅ DEN MÅDE VÆRE MED TIL AT GIVE HINANDEN HÅB. VI SKAL – LIGESOM MARIE JENSEN HOLDE OS TIL GUDS ORD OG SAKRAMENTER, SÅ VORT HÅB KAN HOLDES I LIVE. **Hvilken gave: at være kristne og kristne menigheder med et levende håb, som kan bære os hvert eneste øjeblik, hver eneste dag, i fremtiden og hjem til evig salighed hos Gud.**

Det har været godt at følges ad i til kirke og i små og store tjenester og opgaver i årets løb. Det var godt at bede sammen for hinanden til Gud. Det har været godt at få en lille hilsen og ord fra Gud. Tak for forbøn, for tilgivelse og overbærenhed. Det bliver på mange måder tydeligt, at det er nødt til at være af nåde, ikke blot hvis vi skal frelles, men også hvis vi skal bruges af Gud.

Jeg vil også nævne for jer, at det har været og er en stadig gave at følges med en trofast og omsorgsfuld præst om, Sigmund, og også med hans Karin. Og udenfor referat også sige til dig Lis, du har ladet mig rejse og tjene, når der blev kaldt på mig – og tjent mig og vores familie med glæde – og holdt fast ved andagt og Guds ord. Og det er godt, at vi må være hos Jesus Kristus ved dette årsmøde og også kan stole på at Gud vil give os håb i de øjeblikke, dage og år, som han giver os – og for evigheden.

Det give Gud os hver især og sammen. I Jesu navn.

Leif G. Jensen, formand, Risskov, den 4. maj 2013